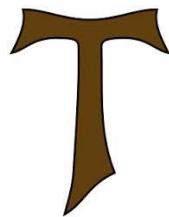

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE CATALUNYA

Any 22 19 novembre 2017 núm. 205

ofscat.jimdo.com

ofspompeia@hotmail.es

Tots Sants i un record pels que ens han precedit

EL CENT PER U

Ho vaig començar a degustar, però no n'era conscient, amb l'operació de genoll de la meva bona mare. Mai m'havia aturat a pensar-ho. I ara ho visc com un descobriment personal de la veracitat de les promeses de l'Evangeli ja en aquesta terra. El "cent per u" promès per Jesús en vida és real i factible. Es pot viure, copsar i tocar.

Per motius obvis, en la majoria dels meus destins he estat "el jove". Que no ho sóc. Jo ja no sóc "el jove"; ara bé, és cert que "sóc el més jove". Però a Berga sí que era jove i vaig viure amb una colla de frares padrins, almenys quasi podien ser els meus padrins. Sempre presumeixo que jo en l'Orde he tingut avis. Hi ha hagut frares que m'han fet d'avis. Això pensava que només s'esqueia en les famílies de sang tradicionals. Doncs... no. Resulta que no. I vaig fruir d'ells com els nets de sang frueixen dels seus. Ara bé... em tocà cuidar-los, vetllar la seva salut, assistir-los... Bé, doncs el que cal fer. Era bonic veure com gent que ja eren venerables depenien de tu i es lliuraven a tu. Es fiaven de tot i per tot de tu. Una vivència d'anys que va resultar bellíssima. Però en aquest moment jo encara no havia tingut temps d'articular ni mentalment ni afectiva tot el que ara us vull referir. La meva mare va ésser el punt d'inflexió que m'ha permès gaudir d'aquest moments. Amb ella vaig començar a prendre'n consciència.

Ací a Lleida hem viscut un estiu "de órdago". De quatre que som n'han caigut tres. Al mateix temps. Han estat un estiu atropellant. La germana malaltia s'ha manifestat en forma de limitació humana de manera notòria. Gairebé tots han necessitat de mi en un moment o bé un altre. Algú en concret encara ho necessita. He hagut de viure per a ells. No per virtut, ni molt menys, per llei de vida. Això m'ha portat al punt de pensar en la meva vida com a frare, que vol dir germà.

Ací a Lleida m'ha tocat bregar amb frares molt més grans que jo. Alguns ja no hi són però ara em venen al cap perquè els hi dec molta part del que sóc. La part més bona i millor de mi, la part bona del que sóc. La part dolenta no se la dec a ells, aquesta part dolenta només té un responsable: qui us escriu.

Davant les limitacions, les seves dependències i també les seves necessitats més precàries, han viscut confiats a les meves mans i les han confinat a les meves mans. No puc tampoc deixar de banda la fraternitat que sempre m'ha fet costat i certament m'ha ratificat tot el somni de Francesc: som un Orde de germans.

Hem anat trampejant les situacions i les diferents circumstàncies. Encara les trampegem. Però hi ha quelcom que està sent meravellós. Hi ha frares que ho donaren tot per mi. Van donar el millor d'ells mateixos i ho varen fer perquè jo volia ser un d'ells. Sóc el que sóc i estic on estic per l'esforç d'ells. I més enllà pot ser no hi sóc perquè no vaig aprofitar tot el que em donaren. Ara, des de fa temps, aquests mateixos frares estan passant per les meves mans. És ara, quan bé d'una manera, o bé d'una altra els hi puc tornar el que ells van fer per mi. I no ho faig per pagar una factura. Tampoc ells m'atorgaren el millor del seu ésser perquè després ho poguessin cobrar. Ho van fer perquè eren germans meus i jo volia ser germà seu. Ara, ja, tots germans puc tornar-les-hi, tot aquell empeny que ells varen posar en mi.

Es veritablement el cent per u de l'Evangeli.

Ara, en aquests moments, els puc retornar tot el bé que m'han fet i tot el que ells m'han donat. Ells es donaren a mi. Ara em toca a mi donar-me a ells. I només em resta una cosa: donar-los les gràcies per la confiança dipositada. També em resta una altra cosa, donar gràcies a Déu perquè ha estat d'aquesta manera i no d'una altra. I no es tracta de retribució o de no retribució. Es tracta de que som el que som i per res del món voldríem deixar de ser-ho: Franciscans. Estem on estem perquè hem viscut el que havíem de viure.

Fra Joaquim Recasens, ofm

Companyia de la Mare del Cel

Mentre Jesús anava cap al Gòlgota per ser crucificat, per ser assassinat, a fi i efecte de convertir tots els seus sofriments, tant físics com espirituals, en el més gran acte d'amor ofert al Pare del Cel, per al nostre alliberament del pecat, trobà Maria, la seva Mare, pels carrers de Jerusalem.

Tots dos es varen parar, es varen mirar, però no es varen dir res, i s'ho varen dir tot amb aquella profunda mirada de la Mare al Fill i del Fill a la Mare. Mirada que era l'expressió exterior del que sentien en el seus cors...

Maria, criatura humana, convertida en Mare del Fill de Déu, fou la primera a tastar aquell amor redemptor de Jesucrist, sense necessitat de ser redimida, per ser immaculada des de la seva concepció... Fou la primera a tastar, a través d'una mirada, l'amor redemptor del nostre Salvador.

Aquell que mai va pecar, es carregà tots els nostres pecats, morint per a la nostra salvació... I és tan gran l'amor, l'amor de Déu als homes, que Jesús, abans de morir per tots nosaltres, per al perdó dels nostres pecats, a la Creu, ens donà la seva Mare, i, fins i tot, ens va fer fills de Maria... D'aquesta manera, per Jesús, ens convertim en germans seus i en fills de la seva Mare...

Si estem atents als batecs dels nostres cors, sempre trobarem Jesús amb la Creu, pels carrers de Jerusalem, en qualsevol moment de les nostres vides, trobarem Jesús en el germà que, carregat amb la pròpia creu, camina pel camí de la vida, suportant el més amarg sofriment, i si sabem veure Jesús en el germà, trobarem Maria, que, des del Calvari, també és Mare nostra, és la Mare que sempre està pendent i vetlla pels seus fills, caminant al nostre costat no ens deixa mai...

Balbina Birba

ELLS SÓN BENAURATS...

Dimecres 1 de novembre, celebràvem la festa de Tots Sants, una diada entranyable en la qual vam fer memòria agraïda de tots els homes i dones que han viscut de manera coherent el seguiment de Jesús i que han esdevingut un referent per als cristians de tots els temps. Molts d'ells han estat proposats oficialment per l'Església com a models de santedat. D'altres, en conservem el record ben viu en la intimitat del nostre cor, de la família o de la fraternitat. Els sants, ens encoratgen amb el seu exemple a alliberar-nos de tota somnolència i a construir el Regne, a fer realitat el programa que Jesús ens proposa, el de les Benaurances:

BENAURATS ELS POBRES. Els qui tenen un cor ben després per a gosar estimar sense esperar cap recompensa. Els qui continuen lluitant quan tothom diu que no val la pena. Els qui com Francesc d'Assís *volen estimar més que no ser estimats, donar més que rebre.*

BENAURATS ELS NETS DE COR. Els qui diuen sí quan és sí i no quan és no. Els que continuen meravellant-se davant les obres de Déu i la bondat de les persones. Els qui, com Francesc ens demana, *suporten el seu proïsme en la seva fragilitat, tal com ells voldrien ser suportats per aquest sí es trobaven en un cas semblant.*

BENAURATS ELS QUI POSEN PAU. Els qui s'oposen amb totes les seves forces a l'odi, els qui no tenen por de donar ells el primer pas de reconciliació, els que eviten les tensions i els malentesos, els qui no jutgen ni condemnen: *Benaurat el germà que estima i respecta el seu germà tant quan és lluny d'ell, com quan és amb ell; i, que al seu darrere no en diu res que amb caritat no pogués dir al seu davant* (De les Admonicions de sant Francesc).

Nosaltres li repetim el nostre sí a Jesús, li diem amb sinceritat que voldríem fer vida aquestes i totes les altres Benaurances, que acceptem la seva proposta, que volem ser constructors del seu projecte, i que confiem en l'ajuda i la intercessió de tots els sants que ens han precedit.

Com a cristians catalans, voldríem ser capaços de respondre als reptes actuals, amb l'esperit de les Benaurances, fent-nos nostres les paraules esperançadores del profeta: *El Senyor Déu eixugarà totes les llàgrimes i esborrarà la humiliació del seu poble (...) Havíem posat en Ell la confiança i ens ha alliberat (Is 25, 8-9).* Penso que en les actuals circumstàncies ens poden ser de gran utilitat uns *Consells* extrets del *Catecisme Evangèlic d'Adults (1975): Prega convençut que la teva pregària tot ho pot, més enllà de les terres i els mars. No deixis pas de pregar pels qui no t'estimen ni et volen bé. Això et donarà una força que ni et pots imaginar. DIGUES CADA DIA UNA PREGÀRIA PEL TEU PAÍS I PER LA PAU.*

Fra Josep Maria Segarra, ofmcap.

LA MORT

A qualsevol que se l'inquireixi sobre la mort, normalment evadirà qualsevol resposta i es valdrà d'excuses tòpiques per fugir d'estudi: que quan vingui sigui ràpida, que mori sense patir, carpe diem, millor no pensar-hi que d'arribar ben prou que arribarà,..., fins a la considerada injustícia de la mort d'un infant, o la mort en accident. D'arribar, arribarà, perquè la mort forma part de la vida, igual que arriba un naixement La vida sense la mort és impossible, en el nostre cos constantment es van renovellant les cèl·lules, les unes moren i en neixen d'altres. Cal que així sigui perquè el cos mantingui qualitat en la seva funció. El mateix passa amb la població, persones neixen i persones moren: és un ritme biològic vida i mort; i quan en neixen més que en moren és motiu de joia i de felicitat, ho interpretem que les coses van bé.

Però la mort ens produeix angoixa vital, un gran desassossec, ja que com podem ser indiferents a la pròpia finitud? D'aquí pot venir el culte a la joventut i al cos que és una característica dels nostres temps. No n'hi ha prou amb portar una vida activa, cal fer activitats "extres" que demostrin un estat de salut que "enganyï" la mort.

Malgrat aquestes maniobres per a despistar la realitat i ara penso en Òscar Wilde, la vida té les seves regles, encara que la joventut sigui perllongada pel mitjà que sigui i prevalgui el culte a la imatge, l'ancianitat està devaluada.

Ja no serveix el consell de la gent gran, (del viejo, el consejo), és més, els vells són desvaloritzats, i quan no, objecte de riota, de commiseració, etc. Hi ha exemples per a tots els gustos.

Quan tots els mestres de vida diuen que la companyia a l'avi és un enriquiment.

Però sura sobre nostre com una boira matinal en temps d'anticicló el somni de l'eterna joventut, i a més, el de la immortalitat.

Sí, volem la mort lluny de nosaltres i a més, fa por.

Sempre s'ha lluitat per la salut de les persones i cal reconèixer el seu esforç a metges i infermers, científics de tota mena, però també els cuidadors, tant familiars com voluntaris, seglars o religiosos, que han consagrat la seva vida a fer més fàcil el tràngol de la malaltia i acompanyar el malalt en el pas a la mort. Aquí convindria esmentar el paper de la dona, sigui mare, filla, nora, etc. que ha tingut, històricament, cura del malalt, atenció al convalescent, que ha ajudat al traspàs i a la preparació del fèretre, també el pas del dol, ella tota sola perquè era ella la que estava a casa.

En realitat actualment tenim poc contacte amb la mort, amb una disminució important de la taxa de mortalitat i va ser cap a mitjans del segle XX que es van donar uns passos decisius en aquesta direcció i com exemple podríem fer esment de la generalització de la vacunació, l'aparició dels antibiòtics i els programes de cloració de l'aigua. Amb aquestes mesures es van salvar vides.

Un altre punt que ha ajudat a apartar la mort de la societat ha estat el fet que l'agonia i la mort es produeixen en els hospitals ja que l'estructura familiar ha canviat. Per altra banda les convalescències són més curtes.

També en els nostres dies la majoria de morts es produeixen en persones grans, per sobre dels 80 anys. Tenint en compte que la mort que més ens afecta és la de la

gent jove, o la mort per causes atípiques, aquest fet fa possible que la mort passi més desapercebuda en els nostres dies.

Amb la incineració cada vegada fan menys falta els cementiris.

El cementiri és el lloc on estan els que dormen.

A Roma els morts eren enterrats a les vores de les carreteres perquè poguessin fer el seu camí a retrobar-se amb els avantpassats i la família el portava ofrenes.

Durant el romanticisme els amics del difunt s'aplegaven al voltant de la seva tomba per parlar d'ell, per evocar-lo.

El cementiri és l'espai físic on es manté la memòria del difunt. Al cementiri s'hi va a parlar amb el difunt, a sentir-se a prop seu, o a fer-li companyia.

Pot passar que evitant parlar de la mort, tampoc ho féssim davant el moribund, fins i tot quan ell ho reclama i en alguns àmbits es parla de la "conjura del silenci", donant falses expectatives de curació, sense ser conscients que llavors releguem la persona morient a la solitud més profunda en uns moments transcendents i únics de la nostra existència. Es descriu com una necessitat peremptòria de la persona humana, sobretot quan té consciència d'acostar-se al final, la urgència de la reconciliació, tant amb un mateix com amb el altres. Quan no volem parlar amb el moribund de la mort, impedim la tranquil·litat del trànsit i no ens preparam bé per afrontar-nos al nostre dol. A més de ser una falta de respecte importantíssima vers aquell que estimem i no volem fer patir, al no voler-lo escoltar, li rebutgem el comiat.

Però hi ha un altre relat sobre la mort i ho esbossarem en tres petits apartats:

La mort com impulsora de vida

La mort posa en marxa el cronòmetre de la vida, ja que el factor temps és essencial. Per tant dona intensitat i profunditat al nostre viure, direcció perquè ens obliga a prendre decisions i propòsit ja que ens brinda objectius. Sense la mort deixaríem de glatir de desitjos i la calma s'instal·laria a casa nostra fins a caure en la paràlisi. La vida seria un passar amorf ple de narcisisme i hedonisme que tampoc és la felicitat. Tampoc sabríem que és la implicació.

La mort com escola de paritat

La mort ens iguala i no fa diferències en la nostra escala social que tenim establerta. Ara penso en Tolstoi i en els aspectes de justícia social: el que passa dins un panteó és ben igual que el que succeeix dins un nínxol.

La mort com obertura a la transcendència

Les preguntes més importants que s'ha fet la humanitat al voltant del sentit de la vida i el destí humà s'han produït davant el fenomen de la mort. També avui mateix, perquè ¿quin significat tindria el fet de preguntar-nos pel més enllà si la nostra vida no tingués fi? L'única certesa que tenim és que algun dia morirem ¿I llavors què? Tots els perquè es plantegen davant de la mort que ens obre la porta a l'Absolut. ¿Què hi fem aquí? ¿Qui ens va crear? ¿Perquè?

Pensem, i no gaire, quan nosaltres, humans fem alguna cosa, jo ara estic passant en net la xerrada de la Maria del dissabte, si escrivim un conte, si pintem el pis, si treballeu, qualsevol cosa que fem, si no hi posem un mínim d'amor surt malament i ens queda mal gust de boca. Anem més enllà, si una parella fa l'encàrrec de descendència

ho fa amb el màxim d'amor. Déu ens ha creat amb Amor i per Amor. L'apertura al misteri ens fa comprendre la nostra pròpia grandesa, filla d'una més alta dimensió, que ens ha creat per Amor per a que siguem infinits.

És la mort qui projecta la persona al seu destí. En realitat la mort no és el nostre enemic a vèncer sinó que és una aliada que ens dignifica i ennobleix. Sant Francesc d'Assís la rebé cantant perquè creia en la joia de la mort que l'unia de manera irrevocable al Déu Trinitari que era la seva esperança, però també perquè havia acomplert, durant la seva vida, la missió encomanada i, al final, podia ser rebut a les mans del Pare amb humilitat i després de si mateix.

En realitat la mort ens repta i extreu el millor de nosaltres mateixos. Ens brinda el propi projecte vital, individual, intransferible i ens proposa portar-lo a terme en el nostre avui precís i indefugible per convertir-lo en transformador i prolífic. Pel·lícula a veure: El setè segell d'Ingmar Bergman.

Quina hauria de ser la nostra actitud davant la mort

La nostra disposició davant la mort no només hauria de ser de no defugir-la i parlar-ne, sinó encarar-la directament i ser capaços d'establir-hi diàleg. Les decisions preses i els actes realitzats sota aquesta perspectiva tenen una força engendrada definitiva. Sota el paraigua de la mort s'esvaeix la indecisió i la timidesa. Al final de la vida quan ens preguntarem cadascú de nosaltres, amb la sinceritat d'allò definitiu, què ha estat el nostre viure, voldrem respostes consistents i llavors potser haurem arribat tard. Per tant aquest diàleg amb nosaltres mateixos l'hauríem de saber tenir mentre som a temps de decidir.

*Comentari segons la xerrada de formació de la Maria Cambray
Carles Fontanals,ofs*

Aplec de Sant Francesc s'hi moria, Vic 8 d'octubre del 2017

AGENDA

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Diumenge 12 de novembre, 2on. diumenge.

Dimarts 14 de novembre, 19,30h. Sant Bonaventura, un franciscà exemplar. per Fra Mateu Sanclimens, ofmcap. a Franciscanes Missioneres de la Immaculada, plaça Universitat 2 de Barcelona.

Dijous 16 de novembre, 20h. Conferència "G.K. Chesterton" per Sílvia Coll-Vinent. A Pompeia Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Divendres 17 de novembre, Santa Isabel d'Hongria, Patrona de l'OFS.

Fraternitat de Sant Antoni, 19h. Missa Solemne, Durant la Missa faran la Professió els germans, Balbina Birba i Lluís Viñas i Mn Jesús Mateu. c/Santaló 80, Barcelona.

Diumenge 19 de novembre, 3er. diumenge.

Fraternitat d'Arenys de Mar, 9h. Inici. Pregària davant el Santíssim, 9,30h. Tema: Rosa de Viterbo, terciària franciscana. 11h. Eucaristia. Durant la Missa, faran la 1ª Professió Xavier Lucas, i Professió Solemne Julio A. Riñon. 12h. Xerrada: "La presència caputxina i del Terç Orde a Tamil Nadu (Índia) a càrrec dels germans fra Baskar, fra Arun, i fra Edwin. 13,45h. Pregària de sexta al cor dels frares i faran l'entrada a l'OFS Enric Gómez i Josep Buendia. 14h. Dinar de germanor. c/ Santa Maria 7, Arenys de Mar.

Fraternitat de Sant Francesc, de Sabadell, 10h. acollida, 11h. Celebració de Santa Isabel, benedicció dels panets, Renovació de la Professió i convivència fraterna tot el dia, a c/ Santa Cecília 15, Sabadell.

Dijous 23 de novembre, 18h. Formació a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera de Sant Miquel 1 bis entr.2ª de Barcelona.

Dissabte 25 de novembre, Acollida a les 10h. 10,30h. "Juliana de Norwich" per la Adelaida Baracco. a la Fraternitat de Sant Antoni. c/ Santaló 80, Barcelona.

Diumenge 26 de novembre, 4t. diumenge.

Fraternitat de Sant Francesc, de Sabadell, 12h. Recés: "Misterio de Dios i Fraternidad" per Javier Conejo, ofs. 14h. dinar de germanor, 15,30 Reflexió "sobre la meua vida i posta en comú, a c/ Santa Cecília 15, Sabadell.

Fraternitat d'Igualada, 10,15h. Assemblea, 11,30h. Eucaristia.

Dilluns 4 de desembre, 18h. Pregària a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera de Sant Miquel 1 bis entr.2ª de Barcelona.

Del 8 al 10 de desembre, **Recés de Nadal a Vilobí d'Onyar, conduït per Fra Manuel Hernández, ofm.** Arribada el dia 8 a les 20h. i sortida el dia 10 després de dinar. Cal reservar amb temps al tel 635 61 24 31 o al e-mail: ofspompeia@hotmail.es

**Redacció: Pompeia-Grups, Riera de Sant Miquel, 1 bis entl.2n.
08006 Barcelona, Tel. 635 612 431.**